

1. ຄວາມເປັນມາ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ສປປ ລາວ ບັນລຸເປົ້າໝາຍແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງແຫ່ງຊາດ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການລະດົມທຶນຮອນ ຈາກຫຼາຍໆພາກສ່ວນ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍ, ຄວາມສາຄັນ ແລະ ເຫັນວ່າເປັນສິ່ງທ້າທາຍທີ່ສຸດໃນການພັດທະນາປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ. ເພາະວ່າໃນໄລຍະຜ່ານມາຍັງບໍ່ມີຮູບແບບໃດໜຶ່ງສະເພາະທີ່ເປັນກົນໄກໃນການດຶງດູດແຫຼ່ງທຶນເພີ່ມເຕີມ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ການລະດົມທຶນໃນຮູບແບບປະສົມປະສານຂອງຫຼາຍແຫຼ່ງທຶນ ແມ່ນຮູບແບບພື້ນຖານໜຶ່ງທີ່ຮັບປະກັນໄດ້ເຖິງຜົນສຳເລັດຂອງການພັດທະນາ ແລະ ເປັນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ.

ສປປ ລາວ, ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ໄປຕາມເປົ້າໝາຍການຂົນຂວາຍທຶນຈາກພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ, ໃນນັ້ນລວມມີທັງການໄຫຼວຽນຂອງແຫຼ່ງທຶນຈາກພາກເອກະຊົນ ເຖິງແມ່ນວ່າການໄຫຼວຽນທຶນດັ່ງກ່າວຈະຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕິດຕາມ ແຕ່ໃນຕົວຈິງແລ້ວແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແມ່ນໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ແຕ່ລະຂະແໜງການຕ້ອງໄດ້ກຳນົດ ແລະ ຮັບຮອງການສ້າງນະໂຍບາຍການພັດທະນາເພື່ອການຄຸ້ມຄອງໂຄງການຕາມແຕ່ລະຂະແໜງການ.

ໃນສະພາບທີ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດມີການຂະຫຍາຍໂຕຢ່າງວ່ອງໄວ, ແຫຼ່ງເງິນທຶນພາຍໃນປະເທດກໍ່ມີບົດບາດເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງພື້ນເດັ່ນ, ໃນຂະນະທີ່ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າກໍ່ຈະມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງ (ຖ້າທຽບໃສ່ການໄຫຼວຽນຂອງກະແສທຶນພັດທະນາທັງໝົດ) ແລະ ໃນອານາຄົດກໍ່ເປັນໄປໄດ້ວ່າ ພາຍຫຼັງປະເທດໄດ້ຫັນປ່ຽນເປັນປະເທດລາຍຮັບສະເລ່ຍປານກາງຂຶ້ນສູງ ການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວອາດຈະໝົດໄປ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ລະດົມແຫຼ່ງເງິນທຶນຈາກພາຍໃນໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ບົດບາດຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ ຍັງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ. ອີກປະການໜຶ່ງ ການປັບປຸງກົນໄກໃນການລະດົມທຶນຈາກທຸກພາກສ່ວນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນປະຈຸບັນ, ດັ່ງນັ້ນ ໃນປີ 2015 ລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາຖະແຫຼງການວຽງຈັນວ່າດ້ວຍການເປັນຄູ່ຮ່ວມເພື່ອການພັດທະນາທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ເຊິ່ງເປັນການຮັບຮູ້ເປົ້າໝາຍຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາໃນການເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງການນຳໃຊ້ທຶນເພື່ອການພັດທະນາ. ຖະແຫຼງການວຽງຈັນວ່າ

ດ້ວຍການເປັນຄູ່ຮ່ວມເພື່ອການພັດທະນາທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແມ່ນໄດ້ກຳນົດເອົາ 08 ຫຼັກການພື້ນຖານ ຄື: (1) ຄວາມເປັນເຈົ້າການ, (2) ຄວາມສອດຄ່ອງ, (3) ຄວາມກົມກຽວ ແລະ ງ່າຍດາຍ, (4) ເປີດກ້ວາງການເປັນຄູ່ຮ່ວມເພື່ອໝາກຜົນຂອງການພັດທະນາ, (5) ຄວາມໂປ່ງໃສ, ຄວາມສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ, (6) ການລະດົມທຶນພາຍໃນ, (7) ການຮ່ວມມືໃຕ້-ໃຕ້, ການຮ່ວມມືສາມຫຼ່ຽມ ແລະ ການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້, ແລະ (8) ພາກທຸລະກິດເປັນຄູ່ຮ່ວມໃນການພັດທະນາ.

ຄືດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊາບນຳກັນວ່າ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການໃນປະຈຸບັນ ຍັງເປັນຮູບແບບໂຄງການສະເພາະ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພົບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ເນື່ອງຈາກວ່າຮູບແບບໂຄງການດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຍັງຂາດຄວາມເປັນເອກະພາບກັນໃນຂອດການປະສານສົມທົບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນໂຄງການທີ່ມີຜົນໄດ້ຮັບຫຼາຍ ແລະ ກວມຫຼາຍພາກສ່ວນ, ລາຍຈ່າຍໃນການບໍລິຫານໂຄງການມີຂໍ້ຈຳກັດ, ຕົ້ນທຶນສູງ ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບກັບຄືນມາບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນໂຄງການທີ່ບໍ່ຜ່ານລະບົບງົບປະມານແຫ່ງຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮູບແບບໂຄງການສະເພາະແມ່ນຍັງຂຶ້ນກັບການສະໜອງປັດໃຈນຳເຂົ້າ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າການເຊື່ອມສານເອົາໝາກຜົນທີ່ເປັນຮູບປະທຳຂອງໂຄງການເປັນຫຼັກ.

ຕໍ່ກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ຈຶ່ງໄດ້ມີການນຳສະເໜີວິທີການພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ຫຼື ໂຕຫຍໍ້ວ່າ: ວ.ພ.ຜ ແລະ ໃນພາສາອັງກິດ ແມ່ນ Programme Based Approach ຫຼື PBA) ເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິຜົນຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນດ້ານຕ່າງໆ. ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ ຫຼື PBA) ເປັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມນະໂຍບາຍທີ່ເນັ້ນໃສ່ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ. ໂດຍລວມແລ້ວ ລັດຖະບານຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບບັນດາສິ່ງທ້າທາຍໃນດ້ານຕ່າງໆຂອງວຽກງານການພັດທະນາ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຈະຊ່ວຍໃນການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ແບບແຜນວິທີການດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ພາກລັດຮັບມືກັບສິ່ງທ້າທາຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້. ວິທີການພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ແມ່ນຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າໝາຍ ໃນການຍົກສູງຄວາມເປັນເຈົ້າການ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບການນຳໃຊ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ການສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນງານທີ່ສຳຄັນ. ນອກຈາກນີ້, ຂະບວນ

ການປະຕິບັດແຜນງານ ຫຼື ວ.ພ.ຜ ຈະເປັນການຊຸກຍູ້ຜັກດັນໃຫ້ເກີດຄວາມກົມກຽວກັນຂອງບັນດາຜູ້ໃຫ້ທຶນ ໃນການສະໜັບສະໜູນວຽກງານການພັດທະນາ. ອີກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກວ່າມີການນໍາໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ວິທີການພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ຈະເປັນຕົວກໍານົດຫຼັກການໃນການອອກແບບ ແລະ ວັດແທກຜົນໄດ້ຮັບ ພ້ອມທັງສ້າງໂອກາດໃຫ້ມີການປຶກສາຫາລືຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ຍົກສູງການມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ.

ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ຫຼື ເອີ້ນວ່າ **ການປະຕິບັດແຜນງານ** ແມ່ນການກໍານົດທິດທາງຂອງການນໍາໃຊ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ເຂົ້າໃນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດຂອງລັດຖະບານ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນແມ່ນບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງການຈັດລຽງບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ. ໃນປະຈຸບັນ, ລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 8 (2016-2020) ເຊິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການໃນການຈັດສັນແຫຼ່ງທຶນຈາກຫຼາຍພາກສ່ວນ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາດັ່ງກ່າວ. ພ້ອມນີ້, ກໍຕ້ອງໄດ້ລະດົມຂົນຂວາຍທຶນຮອນຈາກຫຼາຍແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ຫຼາຍພາກສ່ວນ ເນື່ອງຈາກວ່າການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຮູບແບບໂຄງການສະເພາະອາດບໍ່ພຽງພໍ. ເພື່ອເປັນການລະດົມຂົນຂວາຍທຶນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ 8 ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງພຽງພໍ, ການປະຕິບັດແຜນງານຈຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັນ. ນອກຈາກນີ້, ການປະຕິບັດແຜນງານດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຍັງເປັນການເສີມຂະຫຍາຍ ແລະ ສົ່ງເສີມການເຊື່ອມສານວຽກງານທີ່ຕິດພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການ ແລະ ເປັນການເສີມສ້າງໃຫ້ແກ່ວຽກງານທີ່ຕິດພັນແຕ່ລະແຜນງານ. ດັ່ງໃນຮູບທີ່ 1 ແມ່ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ວ.ພ.ຜ ສາມາດເຊື່ອມສານ ແລະ ຂົນຂວາຍທຶນ ໂດຍຜ່ານແຜນງານຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຫຼ່ງທຶນທີ່ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາສະໜັບສະໜູນ ເຊິ່ງອາດລິເລີ່ມໄດ້ໂດຍຜ່ານກອງທຶນພິເສດ ຮ່ວມກັນ ຫຼື ຜ່ານລະບົບງົບປະມານແຫ່ງຊາດ. ພ້ອມດຽວກັນ, ຮູບດັ່ງກ່າວກໍຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການບໍ່ສະໜັບສະໜູນຜ່ານລະບົບແຜນງານແມ່ນອາດເຮັດໃຫ້ວຽກງານການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສາກົນບໍ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ບໍ່ເປັນໄປຕາມແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້.

ຮູບທີ 1: ຄວາມກ່ຽວພັນລະຫວ່າງ ວ.ພ.ຜ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແບບແຜນງານ ຫຼື ວ.ພ.ຜ ໃນ ສປປ ລາວ ທີ່ຜ່ານມາສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນໄດ້ອອກແບບມາເພື່ອຂະແໜງການສະເພາະ ທີ່ເປັນຮູບແບບການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນ ທີ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສະໜັບສະໜູນແຜນການພັດທະນາໃນຂົງເຂດບຸລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ເຊັ່ນ: ໂຄງການຄຸ້ມຄອງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ວຽກງານພັດທະນາດ້ານໂພຊະນາການ, ກອງທຶນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ (ສະໜັບສະໜູນໂດຍທະນາຄານໂລກ), ແຜນງານຄຸ້ມຄອງສາທາລະນະສຸກ (ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ), ໂຄງການສົ່ງເສີມຄຸນນະພາບ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ (ລັດຖະບານອິດສະຕຣາລີ), ກອງທຶນສະໜັບສະໜູນວຽກງານເກັບກູ້ລະເບີດ (UXO) ແລະ ອື່ນໆ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງມີການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແບບກອງທຶນລວມ ເຊິ່ງເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍຝ່າຍຈາກລັດຖະບານຝຣັ່ງ, ອິດສະຕຣາລີ ແລະ ສະວິດເຊີແລນ. ໂດຍລວມແລ້ວເຫັນວ່າ ສັດສ່ວນຂອງໂຄງການທີ່ເປັນແຜນງານ/ໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາທັງໝົດ ໃນປີ 2015 ແມ່ນກວມເອົາປະມານ 6% ເຊິ່ງຕົກເປັນມູນຄ່າ 654 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ (ຂໍ້ມູນອ້າງອີງຈາກ OECD/DAC 2015).

2. ນິຍາມ ແລະ ຫຼັກການຂອງການນຳໃຊ້ໂຄງການແບບແຜນງານ

ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ຜູ້ອອກແບບແຜນງານຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຫຼັກການພື້ນຖານຂອງການນຳໃຊ້ແຜນງານ, ໂດຍສະເພາະການນຳໃຊ້ໂຄງການແບບແຜນງານສຳລັບການຊ່ວຍເຫຼືອ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງສາມາດຈຳແນກໄດ້ລະຫວ່າງຮູບແບບລັກສະນະຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເປັນແບບໂຄງການ ແລະ ໂຄງການແບບສະໜອງງົບປະມານ. ບົດແນະນຳສະບັບນີ້ແມ່ນໃຫ້ຄຳນິຍາມທົ່ວໄປ ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນ ຊຶ່ງມີການສົມທຽບກັນກັບໂຄງການທີ່ມີຫຼັກການກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ໂຄງການແບບແຜນງານ.

2.1 ນິຍາມ

ໃນນິຍາມທົ່ວໄປ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງການຮ່ວມມືໃດໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງສະເພາະທີ່ຕ້ອງສຳເລັດຜົນຢູ່ໃນກອບໄລຍະເວລາ ແລະ ງົບປະມານລາຍຈ່າຍທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. “**ໂຄງການ**” ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຈະຖືກກຳນົດເປັນຂອບເຂດອັນສະເພາະ, ການຕອບສະໜອງປັດໃຈເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ໂດຍຜ່ານການສ້າງແຜນງານການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນພາຍໃຕ້ຂອບຂອງແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ເວລາທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. ໃນກໍລະນີທີ່ໂຄງການໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກຕ່າງປະເທດ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກິດຈະກຳ, ການນຳໃຊ້ງົບປະມານ ແລະ ໄລຍະເວລາ ແມ່ນໄດ້ມີການກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນເພື່ອໃຫ້ສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ເຊິ່ງເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຂົງເຂດທີ່ກຳນົດສະເພາະເພື່ອການຮ່ວມມື ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນ. ໃນນີ້, ຜົນສຳເລັດຂອງໂຄງການແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາ, ການປະສານງານ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ຈຸດປະສົງ ຫຼື ບັນດາເປົ້າໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້.

ປະສິດທິຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການໂດຍນິຍາມແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ກຳນົດໂດຍຕົວຊີ້ວັດຂອງການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນ, ແຕ່ວ່າໄດ້ກຳນົດໂດຍຜົນກະທົບຂອງຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ໂຄງການທີ່ມີປະສິດທິພາບແມ່ນໄດ້ອີງໃສ່ໄລຍະເວລາ ແລະ ການຈັດສັນແຫຼ່ງທຶນ ທີ່ມີຊັດເຈນ ແລະ ມີ

ປະສິດທິພາບ. ເພື່ອປັບປຸງໃຫ້ໂຄງການມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ ມີຄວາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີກິນໄກໃນການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

ໃນສະພາບຄວາມສະຫຼັບສັບຊ້ອນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດຂອງໂຄງການທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສິນ, ການກຳນົດຄວາມສົມດຸນດ້ານປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງໂຄງການແມ່ນເປັນສິ່ງທ້າທາຍ ໂດຍສະເພາະການເພິ່ງພາອາໃສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ທາງດ້ານແຫຼ່ງທຶນ, ໄລຍະເວລາ ແລະ ໝາກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບ. ທັງໝົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ້ຽງໄດ້. ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ ບັນດາໂຄງການຕ່າງໆຕ້ອງໄດ້ມີການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມືກັນ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ເປັນຫຼັກການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼາກຫຼາຍແຜນງານ/ໂຄງການ.

ຕາຕະລາງທີ 1: ການປຽບທຽບວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ແລະ ໂຄງການແບບທົ່ວໄປ

ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA)	ໂຄງການແບບທົ່ວໄປ
ເລັ່ງໃສ່ສະພາບໂດຍລວມຂອງປະເທດຕໍ່ກັບຂະແໜງການຕ່າງໆ ຫຼື ຂົງເຂດນະໂຍບາຍ	ການສະໜັບສະໜູນທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ການກຳນົດເປົ້າຫມາຍ
ຄູ່ຮ່ວມມືມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ	ຜູ້ຮັບທຶນຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ທຶນ
ມີການປຶກສາຫາລື ທີ່ເປັນເອກະພາບ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບຄູ່ຮ່ວມມືຈາກພາຍນອກ	ການເຈລະຈາ ແລະ ການຕົກລົງເຫັນດີແບບສອງຝ່າຍ
ເພີ່ມທະວີການນຳໃຊ້ຂະບວນການ, ຫຼັກການຂອງລະບົບແຫ່ງຊາດ	ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບຄູ່ຂະໜານກັນໄປ
ມີການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນໄລຍະຍາວ	ການເບີກຈ່າຍໄລຍະສັ້ນ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງບັນດາໂຄງການ
ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຜ່ານຂະບວນການຮຽນຮູ້ຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ມີການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ	ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນ

ຕໍ່ກັບບັນຫານີ້, ແຜນງານ/ໂຄງການຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ “ເພື່ອຮັບຮອງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ ໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄວບຄຸມບັນດາໂຄງການຈຳນວນໜຶ່ງໂດຍຕິດພັນກັບການປະສານງານ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໃຫ້ມີການຄຸ້ມຄອງແບບເປັນເອກກະເທດ”. ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA)

ຫຼື ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຈາກຫຼາຍພາກສ່ວນໃນຂະແໜງການ (SWAp) ແມ່ນໄດ້ ຖືກຍອມຮັບຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ພາຍໃຕ້ການໃຫ້ຄໍານິຍາມຂອງອົງການ OECD-DAC ທີ່ວ່າ: *ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ ຫຼື ແຜນງານ (PBA) ແມ່ນວິທີການດຶງດູດການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາ ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການໃນການ ປະສານງານຂອງເຈົ້າຂອງແຜນງານເພື່ອການພັດທະນາ ທີ່ມີຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ ເຊັ່ນ: ຍຸດທະສາດການພັດທະ ນາແຫ່ງຊາດ, ແຜນງານສໍາລັບຂະແໜງການ, ແຜນງານຕາມຂະແໜງການ, ຫຼື ແຜນງານຂອງອົງການຈັດ ຕັ້ງໃດໜຶ່ງສະເພາະ.* ລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນນີ້, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍພາກ ສ່ວນ (SWAp) ໄດ້ໝາຍເຖິງ ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ໃນ ລະດັບຂອງຂະແໜງການ ຫຼື ຂອບເຂດຂອງນະໂຍບາຍ, ຊຶ່ງປະຕິບັດຕາມຫຼັກການພື້ນຖານດຽວກັນກັບ ການປະຕິບັດແຜນງານ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ເພື່ອເປັນການອໍານວຍຄວາມສະດວກ ຕໍ່ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິທີພື້ນຖານໃນ ການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ), ໂດຍລວມແລ້ວແມ່ນຖືເອົາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກິດຈະກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ໂຮມເຂົ້າກັນ ເພື່ອໃຫ້ມີການປະສານສົມທົບ ແລະ ມີການສະໜັບສະໜູນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ພາຍໃຕ້ຄວາມເປັນເຈົ້າການຂອງລັດຖະບານ. ສໍາລັບວິທີການຊ່ວຍເຫຼືອ, ການຊ່ວຍເຫຼືອແບບແຜນ ງານໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນປະກອບມີ ອົງປະກອບການສ້າງຂີດຄວາມອາດສາມາດທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຈະເພີ່ມຄວາມ ອາດສາມາດໃນການຮອງຮັບເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງປະເທດທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມ. ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງແມ່ນ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຂອງປະເພດຕ່າງໆຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ໃຫ້ ທຶນ ເຊິ່ງໄດ້ມີຂັ້ນຕອນການປະສານງານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຕ້ອງມີຮູບແບບທີ່ເໝາະສົມໃນການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນງານ. ພ້ອມນີ້ກໍຕ້ອງຮັບຊາບວ່າການປະສານງານ ແລະ ຮູບແບບການຊ່ວຍເຫຼືອ ຕ້ອງແທດ ເໝາະກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງລັດຖະບານ.

ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ແມ່ນສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ມີການກຳນົດຂະບວນການ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຊັດເຈນ, ລວມທັງຄວາມຕັ້ງໜ້ານໍາພາ ຂອງອົງກອນ ຫຼື ປະເທດທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການທີ່ຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມີຂອບແຜນງານ

ແລະ ແຜນງົບປະມານຮອບ ດ້ານ; ມີຂະບວນການການປະສານງານທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ ກົມກຽວກັນລະຫວ່າງຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ພາກສ່ວນກ່ຽວ ຂ້ອງເພື່ອການລາຍງານ, ການວາງແຜນງົບປະມານ, ການຈັດການດ້ານການເງິນ ແລະ ການຈັດຊື້ຈັດຈ້າງ; ແລະ ມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການຊຸກຍູ້ເພີ່ມທະວີ ການນໍາໃຊ້ລະບົບທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການອອກແບບ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການຄຸ້ມຄອງດ້ານ ການເງິນ, ການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນ.

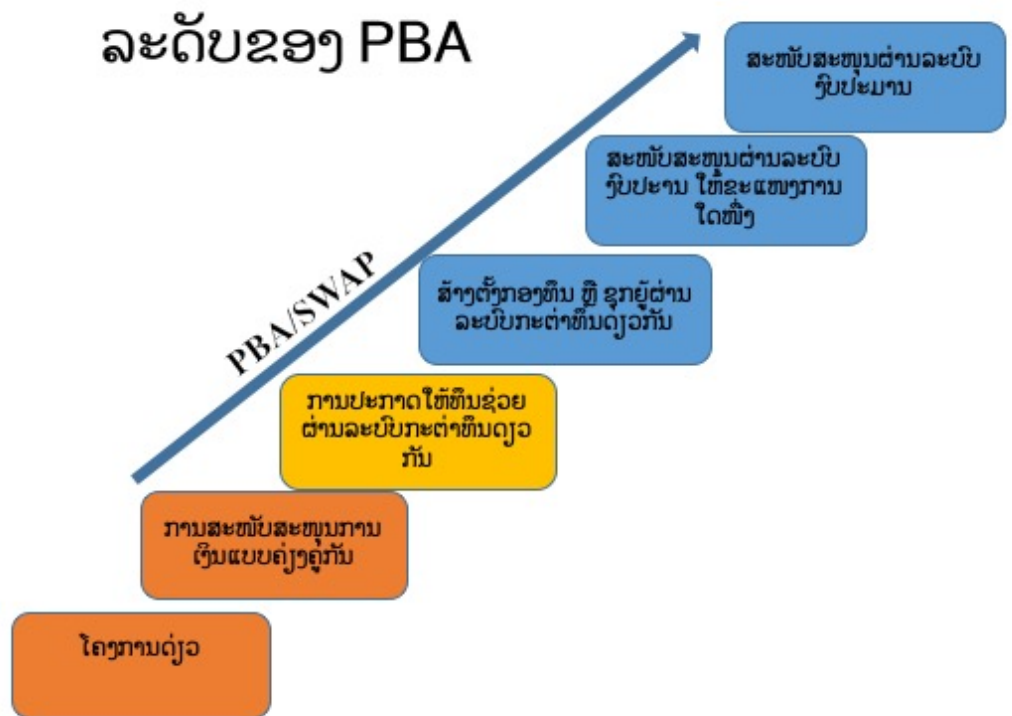
ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ສໍາລັບການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນການ ສະໜັບສະໜູນໂດຍກົງຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ໂດຍມີບັນດາ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ, ຜູ້ພັດທະນາ, ອົງການຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ໄດ້ຮ່ວມເຮັດ ວຽກນໍາກັນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້. ໃນນີ້ ສິ່ງສໍາຄັນສຸດແມ່ນການກໍານົດແຜນຂອງ ການພັດທະນາໄລຍະກາງ ທີ່ກວມເອົາບັນດາໂຄງການ ແລະ ແຜນງານທີ່ມາຈາກຍຸດທະສາດ ແລະ ນະໂຍ ບາຍຂອງຂະແໜງການ. ດັ່ງນັ້ນ ການນໍາໃຊ້ແຜນງານໂຄງການຈຶ່ງເປັນທາງເລືອກໜຶ່ງທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບ ການລະດົມແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ຍົກສູງປະສິດທິຜົນຂອງການພັດທະນາ.

ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ຕ້ອງຮັບຮູ້ໃນການປະຕິບັດແຜນງານ ແມ່ນກ່ອນອື່ນຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າບໍ່ມີຮູບແບບທີ່ແນ່ນອນ , ແຕ່ຫາກແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ການມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນເປັນພື້ນຖານຂອງ ການເລີ່ມຕົ້ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນມີການປ່ຽນ ແປງອົງຕາມສະພາບ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຈາກການປະຕິບັດຕົວຈິງ.

2.2 ຫຼັກການສໍາລັບການປະຕິບັດແຜນງານ

ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ໂດຍຜ່ານຫຼາກຫຼາຍຮູບ ແບບ ຫຼື ອາດສາມາດປະສົມປະສານໄດ້, ແຕ່ວ່າຕ້ອງມີການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນ ກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າ ທາຍຂອງບັນດາຂະແໜງການ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ ທີ່ຈະໃຫ້ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ສະໜັບສະໜູນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ. ວິທີພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (ວ.ພ.ຜ) ສາມາດສະໜັບສະໜູນໄດ້ໂດຍຜ່ານຫຼາຍຮູບການຄື: ການຮ່ວມມືແບບຫຼາຍຝ່າຍ, ກອງທຶນກະຕ່າດຽວ / ກອງທຶນລວມ, ການສະໜັບສະໜູນຜ່ານລະບົບງົບປະມານ ຫຼື ສະໜັບສະໜູນສະເພາະແຜນງານຫຼັກໃດ

ໜຶ່ງ. ການເລືອກຮູບແບບໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງລະດັບຄວາມສອດຄ່ອງກັບລະບົບແຫ່ງຊາດ. ໃນປະຈຸບັນມີ 05 ຮູບແບບພື້ນຖານໃນການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບລະດັບຂອງຄວາມສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບົບແຫ່ງຊາດ. ບັນດາລະດັບຂອງຄວາມສອດຄ່ອງແມ່ນຈັດລຽງຈາກການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນທຶນທີ່ຂະໜານກັນ ໄປເຖິງຮູບແບບການສະໜັບສະໜູນຜ່ານລະບົບງົບປະມານທົ່ວໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງຄັ້ງກໍມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໃນການນຳໃຊ້ຮູບແບບໂຄງການແບບແຜນງານ (PBA) ຫຼື ຮູບແບບທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບຮູບແບບໂຄງການແບບແຜນງານ, ເຊັ່ນ: ແຜນງານທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍພາກສ່ວນ (SWAp), ຊຶ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດດັ່ງກ່າວແມ່ນປົນເປກັນ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ການນຳໃຊ້ ວ.ພ.ຜ ຫຼື SWAp ແມ່ນຕ້ອງມີພຽງລະບົບການສະໜັບສະໜູນຜ່ານລະບົບງົບປະມານພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ.

ຮູບທີ 2: ລະດັບຂອງການນຳໃຊ້ໂຄງການແບບແຜນງານ (PBA) ອີງຕາມຄວາມສອດຄ່ອງ

ຮູບທີ 2 ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລະດັບຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ, ເຊິ່ງຖືເອົາຄວາມສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດເປັນໃຈກາງ ໃນການຕັດສິນຮູບແບບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບແຜນງານ. ແຕ່ລະ

ດັບດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມພ້ອມ ແລະ ການຕົກລົງເຫັນດີເປັນເອກະພາບ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານ ຫຼື ເຈົ້າຂອງນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ. ການກະກຽມຄວາມພ້ອມເພື່ອການຮັບຮອງການປະຕິບັດແຜນງານ ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຂຶ້ນກັບເງື່ອນໄຂ ລວມທັງວຽກງານການກະກຽມໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ, ການຄຸ້ມຄອງການເງິນ, ການຈັດຊື້-ຈັດຈ້າງ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການປະສານງານ, ການຕິດຕາມ, ການລາຍງານ, ການປະເມີນຜົນ ແລະ ການຈັດສັນບຸກຄະລາກອນ.

ບໍ່ວ່າຈະດ້ວຍຮູບແບບໃດກໍ່ຕາມ, ຮູບແບບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແບບແຜນງານ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ 10 ຫຼັກການ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1) **ມີຄວາມເປັນເຈົ້າການ:** ລັດຖະບານຕ້ອງມີຄວາມເປັນເຈົ້າການ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເປັນແຜນງານ ພ້ອມທັງມີມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສຳເລັດ. ບັນດາກະຊວງ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີ, ຮັບຮອງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການມາເປັນແຜນງານ.

2) **ມີຄວາມເອກະພາບກັນ:** ກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຫຼັກການຂອງ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ທັງຢູ່ໃນລະດັບສູນກາງ ແລະ ທັງໃນລະດັບຂະແໜງການ.

3) **ຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງ / ແຜນງານ:** ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເປັນແຜນງານ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແນະນຳຢ່າງເຂັ້ມງວດ ທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ ໂດຍເລີ່ມຈາກນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່, ແຜນໃນການພັດທະນາ, ລະບົບ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດຈົນຮອດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດຈະກຳລະອຽດ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນພື້ນຖານຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແມ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂະແໜງການ ຫຼື ຂອບເຂດການເຂົ້າໄປມີສ່ວນຮ່ວມ ຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານ.

4) **ເຫັນດີເປັນເອກະພາບຕໍ່ກັບແຜນວຽກ:** ຕ້ອງມີຄວາມພ້ອມດ້ານແຜນວຽກ ແລະ ກອບດ້ານງົບປະມານ ທີ່ກຳນົດເປັນບຸລິມະສິດທີ່ຊັດເຈນ, ຕ້ອງຮອງຮັບ ແລະ ພັດທະນາກອບການນຳໃຊ້ງົບປະມານໃນໄລຍະກາງ ເພື່ອສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງການ ແລະ ການກະກຽມດ້ານແຫຼ່ງທຶນ ໃນ

ການສະໜັບສະໜູນຂະແໜງການ. ທັງນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ການປຶກສາຫາລືລະດັບຍຸດທະສາດກັບບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

5) **ກຳນົດຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ:** ຕ້ອງມີການເຫັນດີເປັນເອກະພາບໃນການກຳນົດເປົ້າໝາຍ, ໝາກຜົນ ແລະ ການຄັດເລືອກຕົວບົ່ງບອກ ທີ່ສາມາດຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຄືບໜ້າລວມທັງຂະບວນການຕິດຕາມກວດກາ ທັງເປັນການຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ໃນການກຳນົດຂອບວຽກ ສຳລັບການປະຕິບັດແຜນງານຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ.

6) **ກຳນົດຂະບວນການປຶກສາຫາລື:** ຕ້ອງໄດ້ກຳນົດກົນໄກ ແລະ ຂະບວນການປຶກສາຫາລືທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ເໝາະສົມ, ລວມທັງການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມື, ເຊິ່ງກົນໄກການປຶກສາຫາລືນີ້ຕ້ອງມີປະສິດທິຜົນ, ມີກົນໄກການປະສານງານທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຈາກທຸກພາກສ່ວນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນທຸກໆລະດັບ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ ກຳນົດຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການ ໂດຍຜ່ານການຕົກລົງເຫັນດີຢູ່ໃນຂອບໜ້າວຽກທີ່ໄດ້ກຳນົດ ລວມທັງພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

7) **ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍພາກສ່ວນ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ:** ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍພາກສ່ວນ ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແມ່ນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນຂຶ້ນພື້ນຖານໃນການວາງແຜນ, ກະກຽມດ້ານງົບປະມານ ແລະ ຂະບວນການ ການຕິດຕາມກວດກາ ເພື່ອຮັບປະກັນໄດ້ການເຂົ້າຮ່ວມ ຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຫຼັກ.

8) **ຄວາມກົມກຽວ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງ:** ສ້າງຂີດຄວາມອາດສາມາດຂອງຂະແໜງການ ແລະ ຄວາມ ພ້ອມຂອງລະບົບແຫ່ງຊາດທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບັນຈຸເຂົ້າເພື່ອການພິຈາລະນາ, ທຸກໆພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຄວນຍົກສູງຄວາມເປັນເຈົ້າການໃນການນຳໃຊ້ລະບົບແຫ່ງຊາດ ສຳລັບການອອກແບບ ແລະ ການ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການຄຸ້ມຄອງການເງິນ, ການຈັດຊື້-ຈັດຈ້າງ, ການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນ ແລະ ການລາຍງານ.

9) **ເສີມສ້າງຄວາມອາດສາມາດພາຍໃນ:** ຕ້ອງມີການເສີມສ້າງຄວາມອາດສາມາດທັງໃນລະດັບບຸກຄົນ ແລະ ລະດັບສະຖາບັນ ໂດຍຜ່ານຄວາມພະຍາຍາມດ້ານລະບົບ ແລະ ກົນໄກການປະສານງານ.

10) **ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ:** ຕ້ອງສົ່ງເສີມຄວາມເປັນເຈົ້າການ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ເພື່ອຮັບປະກັນ ໃຫ້ແກ່ການບັນລຸຈຸດປະສົງ, ຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະ ບົດບາດ ທີ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກທຸກ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ແທນທີ່ຈະມາເບິ່ງໃນລາຍລະອຽດ ສຳລັບຂໍ້ດີ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແບບ ແຜນງານ, ບົດແນະນຳນີ້ຈະນຳສະເໜີໃຫ້ເຫັນດ້ວຍຕາຕະລາງສະແດງແບບງ່າຍດາຍເພື່ອການປຽບທຽບ ໂດຍການນຳໃຊ້ມາດຕະຖານຂອງການປະເມີນຜົນ ເຊັ່ນ: ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ, ປະສິດທິຜົນ, ປະສິດທິພາບ, ຜົນກະທົບ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ ດັ່ງທີ່ລະບຸໃນເອກະສານອ້າງອີງ. ໃນຕາຕະລາງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ການສະຫຼຸບຂໍ້ດີໃຫ້ເຫັນວ່າການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານ ແມ່ນຮູບແບບໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການ ຂອງປະເທດທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຊຸກຍູ້ໃນຮູບແບບກອງ ທຶນລວມ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄປຄວບຄູ່ຂະໜານກັນ ແລະ ຮ່ວມທຶນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແມ່ນຍັງ ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເປັນທີ່ຍອມຮັບເພື່ອການສະໜັບສະໜູນສຳລັບຂະແໜງການສະເພາະໃດໜຶ່ງ - ສຳລັບຂະແໜງການ ທີ່ມີຄວາມອາດສາມາດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳ ໃນການແກ້ໄຂວຽກງານ ສຳຄັນໃດໜຶ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄວາມອາດສາມາດລວມ ແລະ ຄວາມພ້ອມຂອງລະບົບແຫ່ງຊາດ ຍັງຄົງ ເປັນເງື່ອນໄຂພື້ນຖານສຳລັບການນຳໃຊ້ໂຄງການໃນຮູບແບບແຜນງານ.

ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງໂຄງການແບບແຜນງານ, ໂດຍສະເພາະປະເພດການ ສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານ, ບົດແນະນຳນີ້ຈະຍົກໃຫ້ເຫັນລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບປະໂຫຍດຂອງຜົນ ໄດ້ຮັບ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍ ຂອງຮູບແບບການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານ. ການສະໜັບສະໜູນ ດ້ານງົບປະມານ ແມ່ນວິທີການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເງິນໂດຍກົງເຂົ້າໃນໂຄງສ້າງ ແລະ ລະບົບໃນການ ຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານການເງິນແຫ່ງຊາດ, ເຊິ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປຸງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ລະບົບການ ຈັດຊື້-ຈັດຈ້າງພາຍໃນປະເທດ ເພື່ອສາມາດຄຸ້ມຄອງແຜນງານ ແລະ ນະໂຍບາຍໃນການພັດທະນາຕາມບຸລິ ມະສິດຂອງຊາດ. ຮູບແບບການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານແມ່ນເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານຄວາມ ຮັບຜິດຊອບ ພ້ອມທັງເພີ່ມຄວາມສອດຄ່ອງຂອງແຜນວຽກ ແລະ ແຜນງົບປະມານ. ການສະໜັບສະໜູນ ໃນຮູບແບບນີ້ແມ່ນນອນໃນຫຼັກການຕ່າງໆທີ່ວາງໄວ້ໃນຖະແຫຼງການ ການເປັນຄູ່ຮ່ວມເພື່ອການພັດທະນາ

ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ທັງໃນ ລະດັບສາກົນ ກໍຄືໃນລະດັບຊາດ ເຊັ່ນ ຖະແຫຼງການວຽງຈັນວ່າດ້ວຍການເປັນຄູ່ຮ່ວມເພື່ອການພັດທະນາທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ທີ່ພັດທະນາມາຈາກ ຖະແຫຼງການປາຣີວ່າ ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

ການນໍາໃຊ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານແມ່ນ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມເປັນເຈົ້າການຂອງ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ພ້ອມນັ້ນກໍເປັນການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນ ໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ຈະເຮັດການພັດທະນາມີຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ. ເພື່ອເປັນການຮັບປະກັນໃຫ້ໄດ້ຜົນໄດ້ຮັບໃນທາງບວກ ການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານ ແລະ ບັນດາກິດຈະກຳທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ຕ້ອງມີຄວາມໂປ່ງໃສສູງທາງດ້ານແຜນງົບປະມານ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເບີກຈ່າຍຜ່ານລະບົບງົບປະມານ ຫຼື ບໍ່ຜ່ານລະບົບງົບປະມານກໍຕາມ. ນອກນັ້ນ ຍັງສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານຍັງໃຫ້ຂໍ້ດີຕໍ່ກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນແຜນງານເຊັ່ນ: (1) ເພີ່ມທະວີຄວາມສອດຄ່ອງຂອງແຜນງານການພັດທະນາ ແລະ ຊ່ວຍຫຼີກລ້ຽງຄວາມກະແຈກກະຈາຍທີ່ຂາດຈຸດສຸມຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຂອງໂຄງການ; (2) ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ພິເສດແລ້ວແມ່ນການ ໃຊ້ຈ່າຍໃນການຈັດສັນດ້ານບຸກຄະລາກອນ, ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີສະໜັບສະໜູນຜ່ານການສ້າງ ໂຄງການຄູ່ຂະໜານ; (3) ການໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາໃນການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເປັນແຜນໄລຍະຍາວ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດມີຄວາມຍືນຍົງເພາະວ່າບັນດາຜົນໄດ້ຮັບຈາກການປະຕິບັດແຜນງານຈະປະກອບສ່ວນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ໜາກຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລວມ; (4) ເພີ່ມຂີດຄວາມອາດສາມາດໃນການຄາດຄະເນແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ເຫັນໄດ້ຄວາມຕ້ອງການທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກພາຍນອກ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດເພື່ອການພັດທະນາລະດັບຊາດ; ແລະ (5) ເສີມສ້າງຂີດຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບແຫ່ງຊາດ, ໂດຍສະເພາະໃນການຄຸ້ມຄອງແຫຼ່ງທຶນພາກລັດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ກໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດບາງຢ່າງ ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບການນໍາໃຊ້ຮູບແບບການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເງື່ອນໄຂມາດຖານສໍາລັບການນໍາໃຊ້ຮູບແບບດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງປະກອບມີ: (1) ການຄຸ້ມຄອງການເງິນພາກລັດ (PFMs), ເຊິ່ງຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືວ່າ ແມ່ນປັດໃຈຫຼັກຂອງການຄຸ້ມຄອງການເງິນພາກລັດ (PFMs); ແລະ (2) ເປັນສິ່ງທ້າທາຍທີ່ຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງສາເຫດ ແລະ ຜົນກະທົບ

ຂອງການສະໜັບສະໜູນດ້ານງົບປະມານເພື່ອການພັດທະນາ, ເຊິ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກສາເຫດທີ່ມາ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ, ຕົວຢ່າງ: ຜົນກະທົບ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຮັບຈາກໂຄງການກໍ່ສ້າງທີ່ ສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ເຊັ່ນ: ໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວ.

3. ຂັ້ນຕອນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ

ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົນໄກຂອງດໍາລັດ 75/ນຍ ວ່າດ້ວຍ ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນໍາໃຊ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ ທີ່ຮັບຮອງໃນປີ 2006, ບົດແນະນໍາ ສະບັບນີ້ ໄດ້ມີການກໍານົດພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາດັ່ງຕໍ່ ໄປນີ້:

ລັດຖະບານ ກໍ່ຄືກະຊວງ/ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນຂະບວນການລິເລີ່ມ ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການກໍານົດໂຄງການ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນຜູ້ປະສານງານຫຼັກ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຍຸດທະສາດການ ຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການຈັດສັນແຫຼ່ງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ກະຊວງຂະ ແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີໜ້າທີ່ປະສານສົມທົບກັບຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຜ່ານໜ່ວຍງານຂະແໜງການ (SGWs) ໃນຂັ້ນຕອນການອອກແບບໂຄງການ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ກະຊວງ/ຂະແໜງຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ວຽກງານບຸລິມະສິດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການນັ້ນ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແຜນບຸລິມະສິດ ໄລຍະກາງຂອງຂະແໜງການ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຈະຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບສໍານັກງານໃຫຍ່ຂອງຕົນ ເພື່ອຮັບ ປະກັນວ່າ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງທີ່ວ່າເຖິງ ໃນ ສປປ ລາວ. ອີກອີງປະ ກອບໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິຜົນຂອງການຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນການສ້າງຂີດຄວາມ ອາດສາມາດ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການນໍາໃຊ້ແຜນງານ ຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາໃນລະດັບປະເທດ ແລະ ລະ ດັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ຢ່າງມີຄວາມເປັນເອກະພາບກັນ ລວມທັງການດັດສົມນໍາໃຊ້ ບົງບັບປະມານ ຂອງລັດຖະບານ. ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແມ່ນຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາໝັ້ນສັນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ ເພື່ອຈັດ

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການນຳໃຊ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ

ເພື່ອເປັນການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຫຼັກການຂອງ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ບັນດາເຄື່ອງມືຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຈະຕ້ອງໄດ້ສຶກສາຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ ເຊິ່ງ ລວມມີ:

- 1) ນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງການສະເພາະ;
- 2) ການກຳນົດຂະແໜງການ ແລະ ຕົວຊີ້ວັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດງານຕາມແຜນພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງຊາດສະບັບປະຈຸບັນ;
- 3) ແຜນງົບປະມານ ແລະ ຂອບແຜນການລາຍຈ່າຍໄລຍະກາງຂອງຂະແໜງການ;
- 4) ລະບົບການປະສານງານຂອງຂະແໜງການ ແລະ ແຜນທີ່ຈຸດທີ່ຕັ້ງຂອງຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ລວມທັງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ;
- 5) ການປະເມີນຂີດຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງອົງການ;
- 6) ຮອບວຽນການຕິດຕາມການດຳເນີນງານ ແລະ ຂັ້ນຕອນການລາຍງານຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ສາມາດນຳໃຊ້ຜົນຂອງການສຶກສາດັ່ງກ່າວເປັນບ່ອນອີງໃນການຕັດສິນໃຈໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ຖ້າມີການຕົກລົງເຫັນດີໃຫ້ນຳໃຊ້ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ, ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຂະແໜງການຮັບຊາບ ເພື່ອຈັດສັນຕາຕະລາງໃນການກະກຽມປຶກສາຫາລື ແລະ ສ້າງແຜນງານ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນຂັ້ນຕອນພື້ນຖານໃນການພິຈາລະນາການມີສ່ວນຮ່ວມຕັ້ງແຕ່ຂອດການລິເລີ່ມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ແຜນງານດັ່ງກ່າວຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍປານໃດຈຶ່ງຈະສຳເລັດ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ກຳນົດຂະແໜງການ ແລະ ຂົງເຂດຂອງການຮ່ວມມື

ລັດຖະບານ, ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມອື່ນໆ ຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຂະແໜງການ ຫຼື ຂົງເຂດຂອງການຮ່ວມມື ພ້ອມທັງສະພາບລວມຂອງຂະແໜງການນັ້ນ. ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຕ້ອງມີຄວາມເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບຂົງເຂດບຸລິມະສິດຂອງການຮ່ວມມື, ກຳນົດ ຂົງເຂດບຸລິມະສິດຮ່ວມກັນ,

ສິ່ງທ້າທາຍ, ແຫຼ່ງທຶນທີ່ຕ້ອງການ, ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຫຼັກ ພ້ອມທັງນຳໃຊ້ນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດທີ່ມີຢູ່. ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຄວນອີງໃສ່ຜົນການສຶກສາໃນຂັ້ນຕອນທີ 1 ໃນການລິເລີ່ມການປະເມີນເບື້ອງຕົ້ນ “ສຳລັບຄວາມພ້ອມຂອງການນຳໃຊ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນແຜນງານ”.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ກຳນົດແບບວິທີການຮ່ວມມື ແລະ ຂອບໜ້າວຽກ

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ກຳນົດຂົງເຂດການຮ່ວມມືແລ້ວ ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບຫຼັກການພື້ນຖານໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ກຳນົດແຜນດຳເນີນງານເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ກຳນົດໜ້າທີ່ໃຫ້ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມແຕ່ລະພາກສ່ວນຕາມຂອບໜ້າວຽກຢ່າງຈະແຈ້ງ. ການຕົກລົງເຫັນດີນີ້ຄວນປະກອບດ້ວຍຫົວຂໍ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການກຳນົດພາລະບົດບາດ ແລະ ການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມແຕ່ລະພາກສ່ວນ.
- ເອກະສານອ້າງອີງຫຼັກການ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ເຊັ່ນ: ແຜນວຽກ (ສຳລັບວົງຈອນໂຄງການ ແລະ ແຜນວຽກປະຈຳປີ), ແຜນລາຍຈ່າຍງົບປະມານໄລຍະກາງ, ບົດແນະນຳກ່ຽວກັບການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນ;
- ຮູບແບບ ແລະ ລັກສະນະຂອງການປຶກສາຫາລື;
- ກົນໄກການພິຈາລະນາຕັດສິນໃຈ;
- ກົນໄກການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ;
- ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບພັນທະຂອງຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມ.

ລັດຖະບານ (ກະຊວງ/ຂະແໜງການ, ສະຖາບັນ ແລະ ອົງກອນ) ຕ້ອງເປັນຫຼັກໃນການຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ນຳພາທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອຮ່າງຂອບໜ້າວຽກຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນ ໂດຍມີການປຶກສາຫາລືຢ່າງໃກ້ສືດກັບຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ. ໃນນີ້ ການກຳນົດຂອບໜ້າວຽກຂອງແຕ່ລະຂະແໜງການຕ້ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາໃນການປະຕິບັດໜ້າວຽກ ແລະ ການກະກຽມຄວາມພ້ອມ, ທັງນີ້ກໍ່ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບກັນລະຫວ່າງຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

**ຂັ້ນຕອນທີ 4: ລົງເລິກການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈດ້ານແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ການກຳນົດຂອບຜົນ
ໄດ້ຮັບເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂະແໜງການ.**

ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ກຳນົດວິທີການຮ່ວມມື, ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງໄດ້ລົງເລິກການວິໄຈ
ລະອຽດໃນຂົງເຂດ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ຈະໃຫ້ມີການສະໜັບສະໜູນເປັນແຜນງານ ເພື່ອສຳຫຼວດຄວາມ
ຕ້ອງການ, ສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ສຶກສາວ່າມີນະໂຍບາຍ ຫຼື ຍຸດທະສາດໃດທີ່ຊ້ຳຊ້ອນກັນ ຫຼື ມີ
ນະໂຍບາຍໃດທີ່ຊຸກຍູ້ກັນໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໂດຍອີງຕາມຜົນຂອງການວິໄຈດັ່ງກ່າວແຜນຍຸດທະສາດຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ແຜນຍຸດທະສາດນີ້ ຕ້ອງສຸມໃສ່ລະດັບຂົງເຂດ/ຂະແໜງການຍ່ອຍ ໂດຍອີງໃສ່
ສະພາບລວມຂອງຂະແໜງການ. ສຳລັບຂັ້ນຕອນການກຳນົດເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງ, ລັດຖະບານ ແລະ
ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຈະຕ້ອງໄດ້ອີງໃສ່ແຜນງານ, ງົບປະມານ ແລະ ເອກະສານກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ ແລະ
ຕ້ອງປະເມີນຄວາມຈຳເປັນໃນການດັດແກ້ ຫຼື ເພີ່ມລາຍລະອຽດເຂົ້າໃນນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດ
ດັ່ງກ່າວ.

ຂັ້ນຕອນທີ 5: ປະເມີນຄວາມອາດສາມາດຂອງຂົງເຂດ/ຂະແໜງການທີ່ຈະໃຊ້ແຜນງານ

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວທັງພາກລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຄວນໄດ້ຮັບການປະເມີນຄວາມອາດ
ສາມາດ ທັງໃນລະດັບອົງກອນ ແລະ ລະດັບບຸກຄົນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນເຖິງປະສິດທິພາບ ແລະ ຜົນກະທົບ ທີ່
ອາດຕ້ອງມີການແກ້ໄຂ ເພາະວ່າການພັດທະນາຂີດຄວາມອາດສາມາດເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການ
ຮ່ວມມື ເພື່ອປະສິດທິຜົນຂອງການພັດທະນາ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ. ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານໃນ
ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ, ການເສີມສ້າງຄວາມອາດສາມາດສຳລັບ
ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມທັງໝົດແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ການປະເມີນຂີດຄວາມອາດສາມາດຂອງພະນັກງານຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ເປັນປະຈຳ ເພື່ອກວດກາຄືນການປະຕິບັດພັນທະຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວ
ຂ້ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 6: ຄັດເລືອກຮູບແບບການຮ່ວມມື

ຂະບວນການຄັດເລືອກຮູບແບບການຮ່ວມມື ຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ໝາກຜົນໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າອົງປະກອບຂອງ ປັດໃຈນຳເຂົ້າ. ໃນການວາງແຜນງານ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມສາມາດເລືອກຮູບແບບການໃຫ້ທຶນ, ເຊິ່ງລວມມີການ ສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍຝ່າຍ ຫຼື ຮູບແບບການໃຫ້ທຶນຮ່ວມກັນ ເຊັ່ນ: ການໃຫ້ທຶນເຂົ້າ ໃນກອງທຶນລວມ, ການຈັດແບ່ງທຶນ ຫຼື ການຮ່ວມທຶນ. ໃນການຄັດເລືອກຮູບແບບການຮ່ວມມື ບໍ່ວ່າຈະ ເປັນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຄວນສິ່ງເສີມໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ລະບົບແຫ່ງຊາດ ເພື່ອເປັນການຄຸ້ມ ຄອງການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານງົບປະມານ ຫຼື ການສະໜັບສະໜູນຮູບແບບສະເພາະໃດໜຶ່ງ

ຂັ້ນຕອນທີ 7: ກົນໄກການບໍລິຫານ ແລະ ການຕິດຕາມຮ່ວມກັນ

ພາຍຫຼັງທີ່ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ໄດ້ເປັນເອກະພາບກັນກ່ຽວກັບນິຍາມ, ຈຸດປະສົງ, ເປົ້າ ໝາຍ, ໝາກຜົນ ແລະ ຕົວຊີ້ບອກຂອງການນຳໃຊ້ແຜນງານແລ້ວ, ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງມີການ ຕົກລົງເຫັນດີກ່ຽວກັບກົນໄກການບໍລິຫານ ແລະ ການຕິດຕາມຮ່ວມກັນ. ສຳລັບກົນໄກການຕິດຕາມຮ່ວມ ກັນ, ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງຕົກລົງເຫັນດີກ່ຽວກັບແບບຟອມ ເພື່ອການເກັບກຳ ແລະ ຕິດຕາມຂໍ້ມູນ, ໂດຍອີງຕາມຂໍ້ມູນ ແລະ ລະບົບທີ່ມີຢູ່. ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມຮ່ວມກັນ ແມ່ນ ຕ້ອງເລັ່ງໃສ່ການຕິດຕາມຜົນໄດ້ຮັບ ຫຼື ກິດຈະກຳທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ໂດຍໃຫ້ສົມທຽບກັບອັດຕາຄວາມສ່ຽງທີ່ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງຕ້ອງໄດ້ມີການກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ມີມາດຕະການແກ້ໄຂຮ່ວມກັນ. ນອກຈາກ ນີ້, ຄວນມີລະບົບແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ, ມີການສິ່ງເສີມການນຳໃຊ້ລະບົບແຫ່ງຊາດ, ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການ ປະເມີນຄວາມອາດສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມຮ່ວມກັນ ໂດຍຖອດຖອນບົດຮຽນຈາກການ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມຮ່ວມກັນທີ່ມີຢູ່ ເຊິ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງເປັນປະຈຳ.

4. ຂໍ້ຈຳກັດ

ເນື່ອງຈາກວ່າການເຊື່ອມສານ ລະຫວ່າງ ອົງປະກອບຂອງປັດໃຈນຳເຂົ້າ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ການນຳໃຊ້ແຜນງານ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານແບບມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍຂະແໜງການ (SWAp) ແມ່ນຈະຊ່ວຍເພີ່ມປະສິດທິຜົນຕໍ່ການພັດທະນາ. ໂດຍລວມແລ້ວ ການນຳໃຊ້ແຜນງານ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເປັນເຈົ້າການຂອງປະເທດທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດແຜນງານເປັນອັນລະອຽດໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໂດຍມີຫຼາຍພາກສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມຈາກຂະແໜງການ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ ມີບາງເງື່ອນໄຂຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນກ່ອນການນຳໃຊ້ເຊັ່ນ: ຮູບແບບແຜນງານ, ນະໂຍບາຍການພັດທະນາຂີດຄວາມອາດສາມາດ, ຂີດຄວາມອາດສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພາກລັດ, ຂອບແຜນລາຍຈ່າຍງົບປະມານໄລຍະກາງ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ (ທັງໃນລະດັບປະເທດ ແລະ ລະດັບຂະແໜງການ), ຄຸ້ມຄອງນຳ ແລະ ລະບຽບການຢ່າງຊັດເຈນ, ລະບົບແຫ່ງຊາດມີການປັບປຸງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (ລະບົບການເງິນ, ລະບົບງົບປະມານການຈັດຮັບ-ຈັດຈ່າຍ, ລະບົບການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ອື່ນໆ), ແຜນງານ ຫຼື ຂະແໜງການ ບຸລິມະສິດ, ຂອບການຕິດຕາມຮ່ວມກັນ ແລະ ອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ປະເທດທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ/ໂຄງການ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຄຳໜັ້ນສັນຍາຮ່ວມກັນເປັນໄລຍະກາງ ຫຼື ໄລຍະຍາວ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດກະກຽມແຜນກິດຈະກຳໄດ້. ໃນນີ້ເຫັນວ່າໄລຍະເວລາຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ແມ່ນປັດໃຈທີ່ທ້າທາຍ ແລະ ເປັນຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສຸດໃນການນຳໃຊ້ແຜນງານ (PBA) ຫຼື ການ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານແບບມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍຂະແໜງການ (SWAp) ເພາະຂະບວນການໃນການສ້າງແຜນງານ, ກົນໄກການປະສານງານ, ຂອບການຕິດຕາມຮ່ວມກັນ ແມ່ນໃຊ້ເວລາພິສິມຄວນ.

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ຂອງຂໍ້ຈຳກັດດ້ານຂີດຄວາມອາດສາມາດ, ພາກລັດຖະບານ ຕ້ອງຮັບປະກັນໄດ້ການພັດທະນາ ແລະ ປັບປຸງ ລະບົບແຫ່ງຊາດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາອົງກອນ ທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ໃນແຕ່ລະດັບແຕ່ລະຂັ້ນ ຊຶ່ງລວມມີຂີດຄວາມອາດສາມາດ ເຊັ່ນ: (1). ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງດ້ານການເງິນ, (2). ການວາງແຜນ ແລະ ອອກແບບພັດທະນາແຜນງານ, (3). ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ ແລະ ການບໍລິຫານ, (4). ພັດທະນາຖານຂໍ້ມູນໃນການຕິດຕາມທີ່ຕິດ

ພັນກັບຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຂັ້ນຕອນການກຳນົດຕົວຊີ້ວັດ, ແລະ (5). ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ. ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕ້ອງໄດ້ມີການຂົນຂວາຍບັນດາປະເທດຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ໃຫ້ເພີ່ມທະວີການນຳໃຊ້ລະບົບ ແຫ່ງຊາດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ຕະຫຼອດຮອດການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຂີດຄວາມອາດສາມາດ ຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນງານແບບມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຫຼາຍຂະແໜງການ (SWAp) ມີປະສິດທິຜົນຍິ່ງຂຶ້ນ.

5. ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ

ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານຕ້ອງໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງຢ່າງເປັນລະ ບົບ ເພື່ອໃຫ້ລັດຖະບານສາມາດຕິດຕາມໄດ້ຢ່າງໃກ້ຊິດ ໂດຍກຳນົດເອົາການລາຍງານພາຍໃນຂອງແຜນ ງານເປັນບ່ອນອ້າງອີງ. ການອອກແບບການຕິດຕາມຂອງບັນດາປະເທດຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຕ້ອງໄດ້ມີການ ເຊື່ອມສານ ແລະ ປະກອບສ່ວນໂດຍກົງໃນລະບົບຂອງການຕິດຕາມຂອງປະເທດທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນ ງານ/ໂຄງການ. ການນຳໃຊ້ລະບົບຕິດຕາມການປະຕິບັດໜ້າວຽກ, ກິດຈະກຳ ແລະ ການຕິດຕາມຕາມຜົນ ໄດ້ຮັບຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແມ່ນເປັນພື້ນຖານທີ່ດີໃນການສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການປຶກສາຫາລືກັບຜູ້ໃຫ້ ທຶນ ເພື່ອຍົກສູງປະສິດທິຜົນຂອງການຄຸ້ມຄອງແຜນງານໂຄງການເພື່ອເລັ່ງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ. ໃນກໍລະນີທີ່ນຳ ໃຊ້ແຜນງານໂດຍການສະໜັບສະໜູນຜ່ານລະບົບງົບປະມານ, ການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນການເບີກຈ່າຍຜ່ານລະ ບົບງົບປະມານຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ມີຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ອີງໃສ່ຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດການນຳໃຊ້ທຶນຂອງລັດຖະບານ ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຖະກອນຕ້ອງມີຂີດຄວາມອາດສາມາດ, ມີ ສິດໃນການລາຍງານ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ສະໜອງບົດລາຍງານທີ່ເປັນອັນສະເພາະຢ່າງເປັນປະຈຳ.

ການປະຕິບັດແຜນງານ (PBA) ໂດຍລວມແມ່ນຈະຕ້ອງມີການຕິດຕາມກວດກາຜົນຂອງການດຳເນີນ ງານຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ຕ້ອງມີຄວາມເປັນເອກກະພາບໃນວິທີການ ແລະ ຮູບແບບໃນການຕິດຕາມ ໂດຍມີສ່ວນຮ່ວມຮອບດ້ານຈາກທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ເນື່ອງຈາກວ່າການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແມ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ຜົນສຳເລັດຂອງໜ້າກຳລັງ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ, ການຕິດຕາມຮ່ວມກັນກັບຜູ້ໃຫ້ທຶນແມ່ນຕ້ອງ ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມເພື່ອຍົກສູງປະສິດທິຜົນໃນການຄຸ້ມຄອງແຜນງານ ແລະ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນການ

ເຊື່ອມສານລະຫວ່າງການລາຍງານຂອງແຜນງານ/ໂຄງການ ເຂົ້າໃນະບົບການລາຍງານແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນລະບົບແບບລວມສູນ ເພື່ອປະສິດພາບໃນການລາຍງານຂອງໂຄງການ..

ຂັ້ນຕອນການປະເມີນແຜນງານໂຄງການ ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບການປະເມີນຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ, ເພາະການປະເມີນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານນີ້ຈະຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ໃນການປັບປຸງ ແລະ ປະຕິຮູບນະໂຍບາຍ/ຂີດຄວາມອາດສາມາດຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຮັດໃຫ້ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ວິທີການໃນການແກ້ໄຂ. ສະນັ້ນ, ການປະເມີນຜົນຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ຈຶ່ງແມ່ນວິທີການທີ່ຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ ເພື່ອສາມາດລາຍງານໃຫ້ເຫັນເຖິງການກຳນົດ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕ່າງໆ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແບບແຜນງານ ສາມາດດຳເນີນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ພາກລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ຕ້ອງໄດ້ມີການຕົກລົງເຫັນດີເປັນເອກະພາບໃນການສ້າງລະບົບການລາຍງານຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ, ຊຶ່ງການພັດທະນາຖານຂໍ້ມູນ ແລະ ນຳໃຊ້ລະບົບຖານຂໍ້ມູນລະດັບຊາດຮ່ວມກັນ ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບປະກັນໄດ້ວ່າລະບົບດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນລະບົບຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາລະບົບຂອງການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນລວມທັງການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຈະຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນລະຫວ່າງຜູ້ສະໜອງ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.